

halvan, medan det mot den mörka rymden vettande ögat icke förmedlar något intryck åt den andra hjärnhalvan. Härigenom uppstår så stark rubbning i den fysiologiska jämnvikten, att fågeln automatiskt, av obestämbart inre tvång korrigerar rubbningen genom att göra en hastig gir mot ljuskällan med påföljd, att den med full fart ränner emot det lanterninen omgivande skyddsglasat. Det nyssagda gäller icke de binokulärt seende fåglarna.

Vad ugglorna beträffar har jag icke hört, att sådana skulle hittats döda vid våra fyror. Förklaringen härtill synes mig enkel. Ugglorna äro som bekant binokulärt seende d. v. s. ögonen hava delvis gemensamt synfält. Hos djur med binokulärt seende korsas ögonens synnerv icke fullständigt i kiasma, utan synnerven delar sig på så sätt, att t. ex. högra ögats synnerv sänder en större gren till den *högra* hjärnhalvan, som emottager c. $\frac{2}{3}$, och en mindre gren till den *vänstra* hjärnhalvan, som emottager c. $\frac{1}{3}$ av den genom ögat meddelade synförmimmelsen. Till följd härav kommer ugglan icke att av ett från sidan infallande ljus känna så stark rubbning i den fysiologiska jämnvikten, att en korrigerig skulle vara behöfvig. Ugglan gör icke den ödesdigra giren och undgår sålunda en bråddöd.

Ovanstående är endast amatörens vaga funderingar. Det vore synnerligen intressant om herrar ornitologer ville låta sitt vetandes ljus allsidigt belysa detta i mitt tycke intressanta spörsmål.

Selim Rödlin.

En sommaridyll.

Senaste sommar observerade jag, att en flugsnappare *Muscicapa striata* titt och ofta flög in i en öppen lodgia i mitt för sommarens hyrda landsställe. Då jag antog, att de täta besöken i lodgian gällde bobyggnad, beslöt jag att undersöka saken.

På en hylla, som var indelad i små fack, avsedda för förvaring av spik, skruvar m. m., hade ett flugsnapparpar i ett av facken byggt sitt bo, som innehöll fyra ägg. De täta utflykterna berodde på, att fågeln lättade på vingen, då någon passerade lodgian. Ovanför hyllan med facken var en klädhängare anbragt.

Jag fröjdade mig mycket över bofyndet och hoppades få se ungarna i deras olika utvecklingsstadier. Men härav vart intet, ty utan vetskap om boet hade någon upphängt ett klädesplagg på hängaren så, att detta täckte boet, som omedelbart övergavs.

Min missräkning var stor, men till min glädje märkte jag att flugsnapparparet inrett ett nytt bo bakom en list i en öppen veranda, varöver trafiken gick till köket. Då jag tittade i boet, voro äggen redan lagda -- fyra till antalet.

Trots att fågeln även nu städse flög bort, då någon passerade verandan, ruvade honan nu ungarna. Den 10 juli låg hon så hårt på äggen, att hon ej lämnade boet, även om man stod en meter från detta. Härav slöt jag att kläckningen var nära förestående.

Den 11 juli funnos inga ägg, men väl fyra små, röda klumpar i boet. Hela denna dag låg hon i boet varvid hon matades av hannen. Den 12 juli gjorde hon kortare utflykter och återkom stundom med en matportion så pass liten, att jag icke kunde märka, att hon bar något i näbben. Härvid observerade jag, att hon liksom tuggade maten innan hon gav den åt de små. Även denna dag matades hon delvis av hannen. Dock hände, att hon av den erhållna ransonen delade med sig åt avkomman. Hon hoppade då vanligen upp på bokanten och kastade ömma blickar ned i boet innan hon delade ut födan, varefter hon letade i boet, för att finna en liten vit klump — exkrement —, som hon antagligen sväljde. Detta fortgick i tre dygn. Därefter buros exkrementerna bort av båda föräldrarna för att släppas till marken i boets närhet.

Den 13 juli voro båda föräldrarna i livlig verksamhet med mathämtning. Modern stannade ännu denna dag längre stunder vid boet sysselsatt med rengöring av detta. Om hannen vid sådana tillfällen anlände med mat, emottogs denna av honan, som i sin tur överlämnade den åt ungarna, såvida hon icke, vilket stundom hände, åt upp den själv. Om matportionen var tillräckligt stor, ransonerade hon ut den åt tvenne ungar.

Före kl. 12 på dagen var mathämtningen mycket regelbunden med en tidsintervall av 4 till 8 minuter, men emellan kl. 1 och 3 på dagen tyckte jag mig märka längre pauser. Arago påstår att svalorna vissa timmar på dagen avbryta t. o. m. bobyggandet för att leran skall hinna torka. Troligen tillskriver han svalorna alltför stor intelligens, ty flera framstående naturforskare påstå att alla fåglar en viss tid på dagen vila från samtliga hushållsbekymmer.

Men återvändom till våra flugsnappare!

Då ungarna ännu voro små, hände det stundom, att den mathämtande parten satte sig på bokanten och liksom tvekade att avlämna födan, som utdelades först efter det han eller hon avgivit ett

säregt ljud. Gavs det måhända för att väcka ungarnas uppmärksamhet på den mathämtandes närvaro, eller för att uttröna vilken av ungarna mest ostentativt „gapade“ med munnen? Ehuru jag icke kunde se in i boet, observerade jag likväl, att matransonerna utdelades på olika ställen i boet och att ett visst system således följdes.

Den 14 och 15 juli var jag inrest till Helsingfors och kunde icke följa med utvecklingen hos mina skyddslingar.

Den 16 började små blodpennor framskynta och den 18 voro ungarna beklädda med små fjädrar över hela kroppen.

Den 20 började fjäderbeklädnaden antaga den färg, som är karakteristisk för arten. Ungarna höllo nu själva reda på sin måltidstur. Den hungrigaste klev ovanpå de andras ryggar och mottog föda — ibland ända till 4 gånger — innan den var mätt, varefter den villigt drog sig tillbaka och insomnade. Och så gick det undan för undan.

Den 23 övade ungarna flitigt sina vingar, som ännu icke förmodade bära de tunga kropparna. Boet hade nu blivit för trångt, varför ungarna sutto spridda i dettas utkanter.

Den 24 på morgonen märktes tydlig oro i lägret. Att något var i görningen framgick av föräldrarnas ivriga flaxande med vingarna i ungarnas närhet. Exemplet smittade och snart voro sex par vingar i verksamhet. Nu höjde sig ungarna stundom något från det underlag, på vilket de sutto, innan de vågade sig på det första verkliga flyget, som bestod i en några meter lång flygtur till en litet lägre belägen list. En av ungarna tvekade i det längsta, men på föräldrarnas envisa uppmaning gjorde även den sin första flygtur.

På den nedre listen sutto ungarna en kort stund innan de som på en given signal följde föräldrarna till de närmast stående träden. Knaggligt gick det och svaga voro ännu de vingar, som några vecor senare skulle bära dem söderut, — bort mot det okända, kanske till det vackra Italien eller det soliga Egypten.

Selim Rödlin.
